

Czilczer Olga:

A NÉPDAL

Szabadidejében
egy ráérős kéz faragta
azt a lófejes tamburát
hazatérve a földről
mert leáldozott a nap már
s örökül hagyta rá
a mihaszna estét
Egy sötét dallam
bontakozott a húrokon
apáról fiúra szállva

Lakatos Attila:

MESE

Messze messze messze
útra kerekedett
három jó királyfi
három hősín lován
Első talpig vasban
második ezüstben
harmadik meztlen
mennek mendegélnek
hogya meg nem haltak

Temesvári Kovács Judit:

NEGVEDIK NAP

Három napig alázatosan
meggyűrődtek a füvek
lesétáltak a fenyők
a hegyek oldalán
tengerszemek születtek
az őzek könnyeiből
A negyedik napon mohón
ittam a tengerszemekből
azóta apám s anyám
vagyok
és néha magam
és gyakran egyedül

Gróf József:

PARAFRÁZIS

(Lehel István képe)

emberséged úgy suhan tovább
mint gondolat az agy-mezőkön
véget ér és kezdetet

őserdőben rejő aranyalota
tengermélyben fekvő
[gyémántrakomány]

ne félj ne tarts hát semmitől
suhanj át hitveddel a tarka úron
mint nyihogó paripa kinn a réten
nevetve rugdal és az égbe harap

Indul a színházi évad

Színházi rovatunk a jövőben rendszeresen foglalkozni kíván a Szegedi Nemzeti Színház munkájával. Előzeteseinkben felhívjuk a figyelmet a legközelebbi bemutatókra, helyet adunk színházunk művészei és intézményeink oktatói és hallgatói véleménycseréjének, s szeretnénk mind gyakrabban írni arról is, hogy egyetemeink, főiskolánk ifjúsága megtölti a színház előadásainak nézőterét.

A színházi szezon egy hónappal később kezdődik idén, mint az egyetemi év. Az indulás erőteljesnek ígérkezik: három egymást követő estén három darabot mutatnak be. Ez különleges hangsúlyt ad az idei színházi évadnak. Szinte színházi napokat teremt Szegeden október közepén. Móra Ferenc Négy apának egy leánya című regényéből készült színdarab az évad első premierje október 11-én. Másnap Hunyady Sándor Feketeszáru cseresznye című színművét, október 13-án pedig az Aszlányi Károly regényéből készült musicalt, a Karinthy Ferenc—Gyulai Gál János—Romhányi József Hét pofon-ját láthatja a város színházkedvelő közönsége.

Három magyar darab. Azt jelzi, hogy a színház vállalja és végrehajtja egyik fontos feladatát: törődik a magyar színpadi hagyományokkal, új magyar művek előadásával. Színházunk szeretne új magyar színművek alkotóműhelye lenni.

S miért épp ez a három?

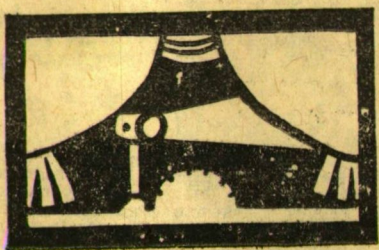
Móra nevét hallva arra kell gondolni, hogy a színház kapcsolódni kíván Szeged irodalmi hagyományaihoz. Régi adósság törlesztése ez, s méltó folytatása lesz mai szegedi szerző, Mocsár Gábor színművének bemutatása a szezon folyamán. Móra regényéből Mórincz Lili írt színpadi változatot. Izgalmas, érdekes feladat: színpadon megteremteni a jellegzetes móra-i atmoszférát, megtartani a történet könnyed báját, s tolmácsolni a főhős gondolati, érzelmi ráeszméléseiben kibontakozó szemléletet: a csendes-bölcs derűt. Az együttes arra készül, hogy a Móra-évforduló alkalmából izgalmas és hiteles figurák megjelenítésével, a maradandó élmény hitelével rója le tiszteletét Móra Ferenc iránt.

Hunyady Sándor színművének alapeszméje a magyar—szerb nemzetiségi probléma s a nálunk felszított nacionalista hangulat leleplezése. Szeged közvetlen közelében van annak a vidéknek, ahol a dráma története játszódik le. Meglátatni a különböző nemzetiségi sajátosságokban megnyilatkozó ugyanazon emberséget — a társulat feladata olyan komplikált, szép és nehéz, mint a probléma, amelynek a darab bemutatásával a színrevitelére vállalkoztak. Hunyady műve nemcsak szép, de nagy színészi alakításokra is lehetőséget nyújt.

A Hét pofon-ból. Aszlányi regényéből zenés játék készült. Műfaja? Nehéz pontosan meghatározni. Az mindenestre már előre is érdeklődést kelt, hogy rendezője és koreográfusa Eck Imre, a Pécsi Balett művészeti vezetője, a női főszereplő pedig Medveczky Ilona.

Ismertetőnek ennyit talán a szezonnyitó három bemutatóról. Színházunk számít régi barátaira s a fiatalokra, leendő új közönségére. Ezt mutatják azok a repdkívül szép, gondosan tervezett és szerkesztett műsorfüzetek, prospektusok, amelyekben egy új, számdékaiban, ambíciójában is felfrissült társulat vonzó képe rajzolódik az érdeklődő elé.

KUTAS MÁRIA

BEATÉNEKES

SZÁVAY ISTVÁN FELVÉTELE

Mészáros Rezső:

BULIBAN

IGAZ, hogy már nem vagyok hallgató, de voltam és ez — gondoltam — reményt ad arra, hogy jól érzem magam a buliban, melyre meghívót hozott a posta:

„Nekem is van, neked is

Tegyük össze kis Maris — a pénzünket, hogy egyenesvonalú következményként tartalmasabb tudjunk szórakozni összjövetelünkön, melyre ezúton szeretettel meghívunk. Belépődíj lelkiismeret szerint — minimuma 10 Ft.”

A hangulatos teremben már ácsorogtak, ücsörögtek beszélgető, pletykáló, unatkozó, viccetmesélő, vitakozó stb. csoportok. (A színpadon szó aláhúzendő.) A zenekar — hozzáértők véleménye szerint — hangolt, közben egy Atlantisz Béla külsejű egyéniség folyamatosan angolsággal — enyhe rókusi akcentussal — számolt: van, tu, tri, for, fájvó...

Mint ilyenkor lenni szokott, az ember nem kerülheti el, hogy ismerőssel találkozzon. Ez még nem lenne baj, de beszélgetni is kell vele. Különböző is, ha sok ember összejön általában nem tudnak mit kezdeni egymással. Mindenki keres magának egy társat(nőt) és ha talál, azt hiszi, hogy kellemes estéje volt.

Miután megegyeztünk abban, hogy legalább két éve nem volt szerencsénk látni egymást, leültünk egy asztalhoz — némi sör társaságában és tanubnányozva az üveget kerestük a témát, nézelődünk.

A szomszéd asztalnál — szerem láthatóan csoporttársak — vaianki élénk értekeltek:

— Érdekes, egyéniség. Színpad. Vitráló, mozgékony jelenség. Ellentmon-

dást nem tűrő meggyőző lendülettel, szókincsel, hangerővel, őszintén. Egyesek érthetetlen, megajtszott viselkedése, megnyilatkozásai, intézkedései gyakran „robbantják”.

— Emlékszem, — folytatja a szomszédja — majdnem rekedtre beszélte, izomlázásra gesztikulálta magát, mikor valamelyikünk kifejtette előtte, hogy a harminchat óras kötelező elfoglaltság közel egyenlő a rabszolgasággal. Egyáltalán nem kötelező — háborgott. Alapvető, hogy egyáltalán nem kötelező. Különböző is jóval kevesebb az elfoglaltság, mint a középiskolában. Gyakorlatilag kevesebb. Ott a harminchat óras heti óraszám mellett mindennapos volt a felelősségvesztés, legalább is illet naponta tanulni. Hol vagyunk itt mi attól? Ott, ha nem tanultál szüleid levérték rajtad. Itt, megnagyatdod magad azzal, hogy majd a vizsgaidőszakban, mert hisz zseni vagy. Legfeljebb kiderül, hogy megnagyatdod zseni. Különböző is, mi az, hogy kötelező elfoglaltság? A szakmád tanulása? Ha szívesen csinálod, akkor miért kötelező? Ha nem, akkor miért vagy itt? Ilyen alapon a szombat esti utlipartid is kötelező?

— Abban is igaza van — veszi át a szót és a boroskancsót a vele szemben ülő — hogy minden hallgató, mire végez beszéljen legalább egy idegen nyelvet. Úgy ahogy mondod, minden hallgató. Vitakozunk arról, mint kellene, hogy kellene, arról, hogy avult a tananyag, hogy rosszak a módszerek. Csupa rajtunk kívülálló okok. Tulajdonképpen alibit akarunk ezzel keresni, meg akarjuk nyugtatni szorgalmunk, akaratunk hiánvosságait? Nem lenne inkább célszerűbb kevesebbet vitázni és az új módszereken való gondolkodás helyett — vannak erre megfelelő szakemberek — többet forgatni a szótárt? Vagy képtelenek lennénk önállóan tenni, várjuk, hogy beprogramozza: agyunk-

A szerencse állványai

Öröm látni, milyen fokozott ütemben fejlődik, nő, s szépül a város. Köztudott az is, hogy a fejlődésnek ez az üteme bizony erősen meghaladja a helyi építőipar teljesítőképességét. S hogy emiatt milyen sok határidőmódosítás, eltolódás, késedelem van, arról is elég sokat írtunk, olvastunk már.

Sok gondja-baja van a szegedi építőiparnak, ez tagadhatatlan. Hogy azonban a szerencséivel sem állnak hadilábon, azt néhány eset bizonyítja. Emlékezzünk még arra, amikor a Ságvári Endre Egyetemi Gyakorló Általános Iskola új épületének a tűzfala ledől; nagy szél fújt akkoriban. Szerencse volt, nagyon nagy szerencse, hogy éppen akkor senkisémet haladt arra a járdán. Így csak az iskola mellett álló épület teteje szakadt be a lezúduló téglátömeg alatt.

Most megint a szél csinált kalamajkát. A Szegedi Építőipari Vállalat a kivitelezője a Royal Szálló renoválásának. A szálló falai mellé emelt állványzatot döntötte vasárnap délelőtt az úttestre a — szél. Ezek az állványok a szerencse állványai voltak. Mindössze egy parkoló Trabant elűlő ablaka tört össze az úttestet elborító deszkatömeg miatt. S a villamosok vesztettek a törmenék eltakarításáig. Dehát hogy dőlhetek le ezek az állványok? Valóban olyan erős lett volna a szél, vagy talán az állványok voltak gyöngék, hanyagul ácsoltak? Mindenesetre nem sérült meg senki ezúttal sem.

Mégis érdemes volna alaposan utánanézni ezeknek az eseteknek, márcsak az ilyen erős szélfúvások kivédése miatt is. Ki tudja, hogy egy újabb hasonló alkalommal szerencséje lesz-e az állványozóknak?

kat a különböző nyelvekre? Pedig felnőtt emberek vagyunk!

— Éppen ez az. Felnőtték, de...: Ha a hallgató, a felnőtt hallgató történetesen kollégista és elmegy színházba — lelkiismeretes, be szeretné tartani a házirendet — nem ihat meg utána egy kávét, nem sétálhat egy keveset a színházi élmény adta hangulatban, mert rohanni kell haza, hogy mindenképpen beérjen 11 óra előtt, mert 11 után beírják a nagykönyvbe. Mondom rohanni, ha tiszteletben akarja tartani a házirendet, mert különben adminisztrálják, aztán magyarázkodhat. Azt nem értem, hogy ez miért adminisztratív kérdés? Hát felnőttekről van szó.

— Felnőttekről, de... Gyerekek, azért mégiscsak sok — folyik tovább a szó — hogy mi megy este tíz és tizenegy óra között a lánykollégiumok előtt!... Nem arról van szó, persze, hogy jó csokolózni, kell is, de ne a neofényes kirakatban! Józsi mesélte, hogy valamelyik este éppen búcsúzkodott és ráköszöntek: jó estét, tanár úr! — Színházból mentek haza gyakorló diákjai. Kinos... Nos persze, mindez nem következik be, ha nem a főútonalra építik a kollégiumot. Ez csak logikus?!

— Szévesz öreg fiú, hozz gyorsan egy poharat... Két teknősbéka beszélget a sivatagban... Srácok, mit mondott az öreg Kiss... Képzeltétek, hogy megjártam, harminc centivel kevesebb anyagot kaptam az új ruhámhoz. Nem baj Zsuzsikám, legalább feszes lesz... Figyeljétek meg, a válogatottakkal telefüzött SZEAC bánatosra veri a Gyórt!...

EZ AZ ÉLET — mondtam ismerősömmek. Ez az a mondat, amivel harag nélkül mindent ott lehet hagyni legalább egy negyedórára...

O, miszter alkohol, hát itt vagy már megint?!

És megkezdődött a buli.